

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΠΑΣΟΚ

ΟΧΙ ΣΤΟ ΘΕΣΜΟ ΤΗΣ ΜΟΝΑΡΧΙΑΣ

Έχουν περάσει σχεδόν ἑκατὸν δέκα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἐγκαταστάθηκε στὴ χώρα μας ἡ δυναστεία τῶν Γκλύξμπουργκ — αὐτὴ ἡ ἴδια δυναστεία ποὺ καὶ σήμερα διεκδικεῖ γιὰ μιὰν ἀκόμη φορὰ τὸ δικαίωμα νὰ γίνεῖ ὁ ρυθμιστὴς τῶν τυχῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Σ' αὐτὰ τὰ ἑκατὸν δέκα χρόνια ἡ δυναστεία δὲν προκάλεσε στὸ Λαό μας παρὰ δοκιμασίες καὶ συμφορές. Γι' αὐτὸ καὶ δίκαια ὁ Λαὸς ἀναρωτιέται ποιά σχέση ἔχουν αὐτοὶ οἱ ξένοι πρίγκηπες μαζί του, ποιὲς ἐγγυήσεις τοῦ προσφέρουν;

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, μὲ μυστικὸ ἄρθρο τῆς συνθήκης ποὺ τὴν ἐπέβαλε στὸ Λαό μας, ἡ δυναστεία τῶν Γκλύξμπουργκ ἤρθε στὴ χώρα μας σὰν τοποτηρητὴς ξένων συμφερόντων — τῶν Ἀγγλικῶν τότε — καὶ σὰν ἐγγυητὴς τῆς «τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας» στὴν Ἀνατολικὴ Μεσόγειο. Μιᾶς τάξης καὶ ἀσφαλείας ποὺ δὲν σήμαινε τίποτα λιγότερο ἀπὸ τὴ διατήρηση τῶν ἑλληνικῶν συνόρων στὸ Δομοκὸ κί' ἀπὸ τὴν παραίτηση ἀπὸ κάθε προσπάθεια ἀπελευθέρωσης τῶν ἀλύτρωτων Ἑλλήνων.

Ἡ ἱστορία τῆς δυναστείας τῶν Γκλύξμπουργκ εἶναι μιὰ ἱστορία ἐθνικῆς μειοδοσίας ἀπροκάλυπτων παρεμβάσεων στὴν πολιτικὴ ζωὴ τῆς χώρας, προκλητικῶν αὐθαιρεσιῶν καὶ σκοταδισμοῦ.

Ὁ Θρόνος ὑπῆρξε ὁ κύριος ὑπεύθυνος γιὰ τὴν παραλυσία καὶ τὴν ἔλλειψη κάθε μαχητικῆς ἐτοιμότητος στὸν Ἑλληνικὸ Στρατὸ πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση στὸ Γουδί, τὸ 1909. Ὁ Θρόνος ὑπῆρξε, ἐπίσης, ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἐξουδετέρωση τῆς μεγάλης ἀναγεννητικῆς προσπάθειας ποὺ ἄρχισε μὲ τὸ Γουδί καὶ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους — ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἐθνικῆς ὁλοκλήρωσης καὶ τοῦ γνήσιου ἀστικοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ὅπως ὑπῆρξε ὑπεύθυνος καὶ γιὰ τὸν ἐθνικὸ διχασμὸ ποὺ ἄρχισε τὸ 1915, καθὼς καὶ γιὰ τὴν οἰκονομικὴ καὶ κοι-

νωνική καθυστέρηση του τύπου μας μέχρι σήμερα.

Στην περίοδο του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, ο Θρόνος ταυτίστηκε με τη γερμανική αυτοκρατορική πολιτική και με ό,τι πιο αντιδραστικό και σκοταδιστικό υπήρχε στη χώρα μας. Δεν δίστασε, υπηρετώντας αυτή την πολιτική, να ανοίξει το δρόμο στους Γερμανοβουλγάρους, παραδίνοντάς τους μιαν όλόκληρη, έτοιμο-πόλεμη μεραρχία στο Ρούπελ. Όπως δεν δίστασε να εξαπολύσει άγριους διωγμούς έναντιόν κάθε δημοκρατικού στοιχείου της εποχής — διωγμούς που πήραν τη μορφή πραγματικών πογκρόμ — ή και να ρίξει το σύνθημα «Μικρή και έντιμη Ελλάδα», να οργανώσει το Άνάθεμα έναντιόν της ήγεσίας των τότε προοδευτικών δυνάμεων. Με αποτέλεσμα να οδηγηθούμε, τελικά και μετά από πολλές πικρές δοκιμασίες, στη μεγαλύτερη έθνική τραγωδία του νεώτερου ελληνισμού: στη Μικρασιατική Καταστροφή.

Αυτή η ίδια μοναρχία ήταν εκείνη που έφερε και στήριξε τη φασιστική δικτατορία του Μεταξά, λίγους μήνες μετά την επάνοδο της στην Ελλάδα. Αυτή ήταν που συστηματικά έπεδίωξε τη διατήρηση της μονοκομματικής σύνθεσης του Σώματος των άξιωματικών που προέκυψε μετά το 1935.

Στη μονομερή αυτή σύνθεση, που είχε σαν αποτέλεσμα τον αποκλεισμό χιλιάδων άξιωματικών από την πολεμική προσπάθεια του 1940, όφείλεται η δημιουργία φασιστικών και αντιδραστικών πυρήνων στις Ένοπλες Δυνάμεις, την επομένη της Άπελευθέρωσης από τη Ναζιστική Κατοχή.

Πάγια τακτική του Στέμματος, που επέστρεψε μετά την Άπελευθέρωση νοθεύοντας το φρόνημα του Λαού, ήταν η στεγανοποίηση των Ένόπλων Δυνάμεων, με τη βοήθεια και την καθοδήγηση των Άγγλων, στην άρχη και των Άμερικανών, αργότερα. Πάγια τακτική του ήταν η απαγόρευση κάθε δημοκρατικού ελέγχου στο Στρατό, ή άνοχη και ενίσχυση συνωμοτικών οργανώσεων άξιωματικών τύπου ΙΔΕΑ, που υπονόμευσαν τη Δημοκρατία και άνοιξαν το δρόμο στις δυνάμεις της δικτατορικής ανατροπής.

Παραβιάζοντας συστηματικά το γράμμα και το πνεύμα του Συντάγματος ή δυναστεία των Γκλύξμπουργκ κατεξουτέλιζε κάθε δημοκρατικό θεσμό, εξέθρεψε τους κάθε λογής «σωτήρες» και «έξυγιαντές» που τοποθέτησε στα επίκαιρα σημεία του κρατικού μηχανισμού κι' άνοιξε το δρόμο στα τάνκς και στους συνταγματάρχες, στην ξενοκίνητη και ξενόδουλη δικτατορία της έφταετίας.

Η Μοναρχία υπήρξε, εξ' άλλου, ο κυριώτερος παράγοντας πολιτικής αστάθειας στη χώρα μας. Στιγμιόληνη σε μιὰ άναχρονιστική θεωρία περί «βασιλικών προνομίων», σε μιὰ θεωρία νομικά, ήθικά και πολιτικά απαράδεκτη, παρενέβαινε συστηματικά και με

κάθε θεμιτό κι' άθέμιτο μέσο και σ' αὐτὴν ακόμα τὴ διάρθρωση και τὴ λειτουργία τῶν κομμάτων, με στόχο πάντοτε τὴν ἀποδιοργάνωσή τους και τὴν ἐκπόρνευση τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῆς χώρας.

Οἱ «βασιλικές ἐπιστολές» πρὸς τὸν Γ. Παπανδρέου, ποὺ ὀδήγησαν στὴν ἀνατροπὴ τῆς κυβέρνησης τῆς Ἑνώσης Κέντρου και στὴν Ἰουλιανὴ ἀθλιότητα, ἀποτελοῦν κλασικὸ παράδειγμα τῆς διαλυτικῆς λειτουργίας τοῦ βασιλικοῦ θεσμοῦ τῆς χώρας μας. Τὰ Ἀνάκτορα, στὸ ὄνομα τῆς ἀνωμαλίας ποὺ ἐκεῖνα εἶχαν προκαλέσει, ἐτοίμαζαν τὸ καλούμενο «πραξικόπημα τῶν ἀντιστρατήγων» γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸ λαὸ νὰ ἀσκήσει τὸ ἐκλογικὸ του δικαίωμα τὸν Μάϊο τοῦ 1967. Τὰ ἴδια αὐτὰ Ἀνάκτορα εἶχαν γαλουχήσει τοὺς Παπαδόπουλους και Ἰωαννίδηδες με ἰδέες ἀντιδραστικῆς και ἀντιλαϊκῆς, τοὺς χρησιμοποίησαν γιὰ τὴ νόθευση τοῦ λαϊκοῦ φρονήματος στὴν ἐκλογικὴ παρωδία τοῦ 1961 και τοὺς ἀνοιξαν τὸ δρόμο γιὰ τὸ πραξικόπημα. Τὰ Ἀνάκτορα, τέλος, στάθηκαν πάντοτε περιφρονητὲς τοῦ Λαοῦ, ἀρνητὲς τοῦ «πλήθους» και τοῦ «πεζοδρομίου» και «μιάσματος», ὥπως ἀποκαλοῦσαν τὸ Λαό, στάθηκαν σύμμαχοι κι' ἀρχηγοὶ τῆς σκοταδιστικῆς ὀλιγαρχίας, πιστοὶ ὑπῆρέτες τοῦ ξένου μονοπωλιακοῦ κεφαλαίου ποὺ ἀπομυζοῦσε τὸ μόχθο τοῦ Λαοῦ και ὑπαγόρευε τὴν ἐσωτερικὴ και ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς χώρας μας.

Ἡ δικτατορία, στὴν ὁποίαν τελικὰ ἀντιτάχθηκε ὁ Θρόνος μόνο γιατί δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ἔχει στὸ χέρι τῆς ὅπως συνέβη μετὰ τὴ δικτατορία τοῦ Μεταξά, πῆρε τυπικὴ κάλυψη μετὰ τὴν προσυπογραφὴ τῶν διαταγμάτων τῆς ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνο και μετὰ τὴ συμμετοχὴ τῶν ἀνθρώπων τῶν Ἀνακτόρων στὴν πρώτη κυβέρνηση τῆς τυραννίας. Ὁ Γενικὸς Εἰσαγγελέας τοῦ Ἀρείου Πάγου και πρῶτος δικτατορικὸς πρωθυπουργὸς κ. Κόλλιας ὁ στρατηγὸς Σπαντιδάκης και τόσοι ἄλλοι, ἦταν ἄνθρωποι τῶν Ἀνακτόρων και με ἐντολὴ δική τους ὅχι μόνο κατέλαβαν ἡγετικὰ θέσεις στὴν «κυβέρνηση» ἀλλὰ και ἐπεξεργάστηκαν στὴν πρώτη του μορφὴ τὸ φασιστικὸ «σύνταγμα τοῦ 1968».

Ἡ σύγκρουση ἀνάμεσα στὴ Δικτατορία και στὰ Ἀνάκτορα δὲν ἦταν τίποτα περισσότερο ἀπὸ μιὰ σύγκρουση μετὰξὺ «ἀπὸ Θεοῦ» νομένων τῆς ἐξουσίας, δὲν εἶχε τὴ βάση τῆς σὲ μιὰ ἀντίληψη δημοκρατικῆς νομιμότητας, ὥπως θέλουν ἐκ τῶν ὑστέρων νὰ ἰσχυρίζονται οἱ Ἡρακλεῖς τοῦ Στέμματος.

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς καλεῖται στὶς 8 Δεκεμβρίου νὰ ἀποφασίσει γιὰ τὸ πολίτευμα τῆς χώρας. Καλεῖται νὰ πάρει μιὰ ἀπόφαση κρίσιμη, γιατί ἀπ' αὐτὴν θὰ κριθεῖ ἂν στὴ χώρα θὰ ὑπάρχει μόνιμος και κληρονομικὸς τοποτηρητὴς ξένων δυνάμεων και συμφερόντων, θὰ κριθεῖ ἂν οἱ Ἑνοπλὲς Δυνάμεις θὰ μείνουν μονολιθι-

κὲς καὶ ἀπαλλαγμένες ἀπὸ κάθε δημοκρατικὸ ἔλεγχον, φέουδο καὶ τοιφλίκι τῶν Ἀνακτόρων, τῶν ξένων «Προστατῶν» μας καὶ τῶν ἐσωτερικῶν ἀντιδραστικῶν, ἀντιλαϊκῶν καὶ ξενόδουλων κύκλων. Ἀπ' αὐτὴν θὰ κριθεῖ, τέλος, ἂν ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ, ἡ ἐθνικὴ ἀμυνα καὶ ἡ δημόσια τάξη θὰ εἶναι ἀντικείμενο ἀποφάσεων τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ἢ κάποιας ἀνακτορικῆς καμαρίλλας.

Ὅμως, βρισκόμαστε στὰ 1974. Καὶ μόλις βγήκαμε ἀπὸ τὴ σκληρὴ δοκιμασία τῆς ἐφτάχρονης τυραννίας, μέσα μας εἶναι ζωντανὴ ἡ μνήμη τῆς ἡρωϊκῆς ἐξέγερσης τοῦ Πολυτεχνείου, χτεσινὴ εἶναι ἡ ἀπόφαση τῶν φοιτητῶν μας νὰ θεωρήσουν ὕβρη στὴ μνήμη τῶν νεκρῶν συντρόφων τους στὴν κατάθεση βασιλικοῦ στεφάνου. Καὶ ὅλοι ξέρουμε, κ' ὁ τελευταῖος Ἑλληνας ξέρεῖ ὅτι ἡ Βασιλεία εἶναι θεσμὸς ξεπερασμένος, μουχλιασμένος κ' ἀντιλαϊκός, ἀντιδημοκρατικὸς, θεσμὸς δεμένος μὲ τὰ προνόμια τῶν πὺλ ἀντιδραστικῶν καὶ ἐκμεταλλευτικῶν τάξεων, θεσμὸς ξένος πρὸς τὴν ἔννοια τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀξιοπρέπειας τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ξέρουμε ὅλοι, ξέρεῖ κ' ὁ τελευταῖος Ἑλληνας ὅτι δικαιούται, ὅτι διαθέτει τὴν ὠριμότητα ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ πικρὴ ἐμπειρία, νὰ διαλέγει ὁ ἴδιος, μόνος του τὸν Ἀνώτατο Ἀρχοντα τῆς χώρας του — νὰ τὸν διαλέγει, νὰ τὸν ἐλέγχει καὶ νὰ τὸν ἀντικαθιστᾷ ὅταν αὐτὸ ἐπιβάλλει τὸ ἐθνικὸ συμφέρον, ὅταν σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφαση ὁδηγεῖ ἡ ἐμπειρία ἀπὸ τὴν πολιτεία του.

Σ' ἐλεύθερους ἀνθρώπους πρέπει ἡ ἐλευθερία τῆς ἐκλογῆς καὶ τῶν ἀρχόντων τους — δὲν πρέπει ἡ ἀποδοχὴ μιᾶς κληρονομικῆς κάστας ξένης πρὸς τὸν τόπο, ξένης πρὸς τὸ Λαὸ καὶ πρὸς τὶς παραδόσεις του. Σ' ἐλεύθερους ἀνθρώπους πρέπει ὁ βηματισμὸς τῆς ἐποχῆς του — ὁ βηματισμὸς τῆς Δημοκρατίας.

Προσωρινὴ Κεντρικὴ

Επιτροπὴ τοῦ ΠΑΣΟΚ